

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 155. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388249744/facsimile.pdf> (tilgået 14. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

de to Mile til Ulvedal uden Hindringer, da Hestene vare raske og Vejen ham velbekjendt.

Vi smurte *dygtig paa*, som det hedder her i Provindsen, men snart begyndte det ogsaa at snee ovenfra, under stedse tiltagende Blæst; og neppe vare vi komne en halv Mil frem, førend *Himmel og Jord stode i eet* – Alt var hvidt baade foroven og forneden. – Det var førstegang i mit Liv, at jeg befandt mig til vild Mark i et ret alvorligt Snefog. Ubevandt altsaa baade med Besværlighederne og med Faren forlystede jeg mig over Uvejret, som Barnet over en Ildbrand, som Ossians Carthon, der han fortæller om sin Fædreborgs Ødelæggelse: «Røghvirvlerne» siger han, «frydede mine Øjne; jeg vidste ikke, hvi Kvinderne græd.» Ogsaa mig frydede disse Snehvirvler, der indhyllede os som i en tæt Skye; heller ikke jeg vidste en Tidlang hvi den muntre Kammerraad blev saa alvorlig og ordknap. – Endog længere hen paa Aftenen, da vor Forfatning virkelig ikke var til at skjæmte med, følte jeg selv i min Frygt en vis lønlig – maaskee jeg tør kalde den romantisk Lyst, som ofte udspringer af Faren, naar Denne just ikke truer med uundgaaelig Undergang. Jeg forestilte mig, at jeg var paa Havet i en forrygende Storm. Kjørselen lignede temmelig en Sejlads: Kanen slingrede, dukkede op og ned som et Skib mellem oprørte Bølger; og dens Spor udslettedes ligesaasnaart. Her, tænkte jeg, have vi da en femte «usporlig Vej», som billigen kan føjes til «Ørnens Vej i Luften – Slangens Vej i Bjergene – Skibets Vej i Havet – og en Mands Vej til en Kvinde». Men hvorledes skulde Salomon falde paa «Kanens Vej i Snefog?»

Vi kunde nu vel have været undervejs en halvanden Time, og borde altsaa med den hurtige Kjørsel snart været ved Maalet, da Kammerraaden holdt, for at raadføre sig med sin Kudsk om Vejen; paa Herrens Tilraab kjørte Denne tæt hen til Siden af os, og bejaede Herrens Yttring, «om det ikke var fejl?» Til derpaa følgende Bebrejdelse svarte han: «at han havde stølet paa sin Husbonds.» – Der hvor vi standsede var Læe, og foran os kunde vi gjennem Snedampen skimte noget mørkt som en Bakke eller et Huus. Kudskan blev skicket hen for at undersøge denne Gjenstand.

Vi Passagerer tog os denne Hændelse endnu temmelig let. Conrectoren var den Første som aabnede Samtalen med at declamere et Par latinske Vers af Ovid, der beskriver Vinteren ved det sorte Hav;